

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในสังคมยุคปัจจุบันคงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเฝ้าติดตามหรือการถูกสะกดรอยตามนั้น เป็นปัญหาใหญ่ระดับต้น ๆ ของในแต่ละประเทศ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ประสบปัญหาดังกล่าวเช่นเดียวกัน ซึ่งจากการศึกษาพบว่าการเฝ้าติดตามนั้นมีหลายประเภทซึ่งการเฝ้าติดตามแต่ละประเภทจะมีวิธีการ พฤติการณ์ และรูปแบบที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้รูปแบบต่าง ๆ นั้น อาจเป็นการกระทำทางกายภาพเพียงประการเดียว หรือการเฝ้าติดตามผ่านสื่อ ผ่านตัวอักษร กล่าวคือ การส่งข้อความผ่านอีเมลล์ หรือ โปรแกรมสนทนาทางอินเทอร์เน็ต แต่ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยวิธีใดก็ตามการกระทำดังกล่าวนี้ ส่งผลให้ผู้ถูกเฝ้าติดตามเกิดความหวาดกลัว เดือดร้อน รำคาญใจ หงุดหงิดอึดอัด และการกระทำดังกล่าวเป็นการรบกวนและละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ ส่วนตัวของบุคคลอื่นและทำให้ผู้ถูกเฝ้าติดตามเป็นทุกข์ กังวลถึงความปลอดภัยของตน แม้ว่าในบางกรณีผู้ถูกเฝ้าติดตาม อาจจะยังไม่ได้รับอันตรายใด ๆ หรือยังไม่เกิดความเสียหายต่อร่างกายของเหยื่อ แต่การจ้องมองการเฝ้าติดตาม การจับตาดู หรือแม้กระทั่งการใช้เครื่องมือหรือกล้องส่องความเคลื่อนไหวของบุคคลอื่น หรือสอดส่องความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคล อันเป็นพื้นที่ที่มนุษย์ทุกคนต้องการปกปิด หรือสงวนไว้ในความเป็นอยู่ส่วนตัวของตน ซึ่งเป็นอาณาบริเวณที่คนรู้สึกปลอดภัยปราศจากการสอดส่องของผู้ใดและไม่ต้องการให้บุคคลใด มาติดตามเฝ้าดูพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ ของตน หากมีผู้หนึ่งผู้ใดมาติดตามเฝ้าดูทำให้ ผู้เสียหายขาดความเป็นส่วนตัวในการดำรงชีวิตอันปกติสุข การกระทำดังกล่าวถือเป็นการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่นานาประเทศให้การรับรองคุ้มครองซึ่งเป็นหลักการที่ถูกระบุบัญญัติไว้ในปฏิญญาสากลที่คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลสิทธิ ในชีวิต และเสรีภาพในความเป็นส่วนตัว ที่รับรองไว้ว่า “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจในความเป็นส่วนตัว ครอบครัวยุติธรรม การสื่อสารหรือจะถูกหลอกลวงหรือขู่ข่มขู่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายต่อการแทรกแซงสิทธิหรือการลบล้างดังกล่าวนี้” นอกจากปฏิญญาสากลดังกล่าวที่ให้การรับรองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลแล้วประเทศไทยก็ได้รับหลักการดังกล่าว

มาบัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญเกือบทุกฉบับเพื่อรับรองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว ให้มีความชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 วรรคหนึ่ง กล่าวไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว” เป็นการแสดงให้เห็นว่า สิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิที่พลเมืองทุกคนมีและเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของปวงชนชาวไทยและรัฐจะให้การรับรองคุ้มครองถึงสิทธิดังกล่าวนั้น

การคุกคามโดยการเฝ้าติดตาม คือ การกระทำที่ผู้กระทำได้เฝ้าติดตามผู้ถูกระทำอย่างต่อเนื่องอาจกระทำแบบลับ ๆ หรือเปิดเผย โดยเจตนาผู้กระทำอาจใช้วิธีการเฝ้าติดตามโดยการติดต่อไปหาผู้ถูกระทำ รวมถึงครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดของผู้ถูกระทำเรื่อย ๆ โดยไม่มีความจำเป็น ไม่มีเหตุผลในลักษณะที่เป็นการรบกวนหรือผู้กระทำอาจจะเฝ้าติดตามพฤติกรรมกรรมการกระทำต่าง ๆ ของผู้ถูกระทำอย่างใกล้ชิดเป็นระยะเวลาานาน ๆ หรืออาจเป็นการเฝ้าติดตามโดยการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ร่วมด้วยรวมถึงพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่บุคคลหนึ่งใช้เพื่อสร้างความเดือดร้อนรำคาญ หรือก่อให้เกิดความเสียหายกับบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมาย โดยลักษณะของพฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ บ่อย ๆ และดำเนินไปอย่างซ้ำ ๆ ค่อยเป็นค่อยไป เพื่อประสงค์ที่จะให้เหยื่อนั้นเกิดความหวาดกลัว เช่น การสะกดรอยตามเหยื่อ การโทรศัพท์พูดคุยข่มขู่ การใช้ถ้อยคำลามกหยาบคาย และรวมไปถึงการทำลายทรัพย์สินของเหยื่อด้วย หรือเป็นพฤติกรรมที่มีการกระทำปรากฏชัดแจ้งเกินหนึ่งครั้งในลักษณะของการเฝ้าติดตามหรือไล่ตาม โดยขัดต่อความประสงค์ของเหยื่อ และเหยื่อมีความรู้สึกถูกรบกวน ในต่างประเทศเรียกการกระทำที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามเช่นนี้ว่า “Stalking” ซึ่งในต่างประเทศมีการศึกษาวิจัยกันไว้ว่า โดยสถิติแล้วการเฝ้าติดตามบุคคลนั้นมีแนวโน้มอย่างมากที่จะนำไปสู่การกระทำความคิดอย่างอื่นตามมา ด้วยเหตุนี้ในบางประเทศจึงบัญญัติกฎหมายโดยให้การ Stalking นี้เป็นความผิดและต้องรับโทษทางอาญาเป็นความผิดเฉพาะขึ้นมา เช่น สหรัฐอเมริกาในมลรัฐอิลลินอยส์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย มีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการติดตามและการข่มขู่ไว้โดยเฉพาะ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี หรือญี่ปุ่น ก็มีกฎหมายที่สามารถเอาผิดผู้ที่เฝ้าติดตามผู้อื่นได้

แม้ว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลในสังคมนั้นได้รับการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่ปัญหาการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามก็ยังคงเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงขึ้นตามยุคสมัยใหม่ที่มีเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งในประเทศไทยไม่สามารถคุ้มครองสิทธิดังกล่าวของบุคคลในสังคมได้ และไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามผู้อื่นได้ เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายเฉพาะมาปรับใช้กับการกระทำดังกล่าวโดยตรงเหมือนเช่นในต่างประเทศ ซึ่งเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามขึ้นก็ต้องนำประมวลกฎหมายอาญา

มาใช้ในการพิจารณาแต่จะนำกฎหมายอาญามาใช้ได้ก็ต้องปล่อยให้การกระทำนั้นรุนแรงขึ้น เพื่อให้เข้าองค์ประกอบความผิดในฐานอื่น เช่น ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย หรือความผิดฐานฆ่าผู้อื่นขึ้นก่อน เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญายังไม่มียกเว้นบทบัญญัติให้พฤติกรรมที่เป็นการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามเป็นความผิดขึ้นมาโดยเฉพาะจึงต้องนำมาตราใกล้เคียงที่สามารถยกขึ้นนำมาวินิจฉัยปรับกับพฤติกรรมที่เป็นการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตาม ได้แก่ มาตรา 278 มาตรา 388 มาตรา 309 มาตรา 392 และมาตรา 397 ซึ่งมาตราเหล่านี้บางกรณียังไม่สามารถเอาผิดกับการกระทำที่เป็นการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามได้เนื่องจากพฤติกรรมบางกรณีไม่เข้าองค์ประกอบความผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตราดังกล่าว ทำให้ผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกเฝ้าติดตามจึงไม่ได้รับความเป็นธรรมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่บัญญัติรับรองคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว และทุกคนควรได้รับการปกป้องคุ้มครองสิทธิตามรัฐธรรมนูญนั้น ฉะนั้นเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ตามกฎหมายอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code 1990) มาตรา 646.9 (a) มลรัฐอิลลินอยส์ไว้ในกฎหมายอาญามลรัฐอิลลินอยส์ 720 ILC 5/12-7.3 (a-3) มีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการติดตามและการข่มขู่ไว้โดยเฉพาะ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ในประมวลกฎหมายอาญาสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (The German Penal Code 1993) มาตรา 238 หรือญี่ปุ่นในกฎหมาย Anti-stalking Act of Japan 2000 ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ได้กำหนดให้การกระทำที่เป็นการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามเป็นความผิดอาญาโดยเฉพาะเพื่อใช้ในการเอาผิดกับผู้กระทำและป้องกันเหยื่อมิให้ถูกเฝ้าติดตาม ประเทศไทยจึงควรให้ความสำคัญกับปัญหาการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามที่เกิดขึ้น โดยใช้กฎหมายอาญาเป็นเครื่องมือเพื่อคุ้มครองสมาชิกในสังคม ดังนั้นรัฐจึงควรบัญญัติกฎหมายห้ามการกระทำดังกล่าวที่มีความเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ไว้ให้ชัดเจนเพื่อคุ้มครองสมาชิกในสังคมโดยการกำหนดให้การกระทำ ความผิดฐานคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามเป็นความผิดอาญาและให้กำหนดเป็นความผิดแยกออกจากความผิดฐานอื่น โดยเฉพาะ

เมื่อพิจารณาในส่วนของกฎหมายอาญาของประเทศไทย แม้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2558 ตามมาตรา 397 เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมโดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้ครอบคลุมพฤติกรรมที่เป็นการคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) รวมถึงการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตาม (Stalking) ดังเช่นกฎหมายของต่างประเทศที่ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและความผิดเกี่ยวกับการเฝ้าติดตามไว้เป็นการเฉพาะ และมีการกำหนดนิยามความหมายของการคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามในทางกฎหมายไว้อย่างชัดเจน แต่การแก้ไขดังกล่าวประเทศไทยกลับไม่มีการนิยามความหมายของคำว่าคุกคาม โดยการเฝ้าติดตามไว้อย่างชัดเจนดังเช่นกฎหมายต่างประเทศจึงต้องอาศัยการตีความตามตัวบทกฎหมาย

ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาสำหรับผู้บังคับใช้กฎหมายอาจทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่ครอบคลุมกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทย จึงควรกำหนดค่านิยมของการกระทำที่เป็น การคุกคามโดยการเฝ้าติดตามเข้าไปให้ชัดเจน อันจะช่วยให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสามารถบังคับใช้ กฎหมายได้ง่ายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

บางพฤติกรรมของการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามไม่มีการข่มขู่หรือขู่เชิญว่าจะทำ อันตราย ลักษณะดังกล่าวถือว่าไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพเนื่องจากการกระทำไม่เข้าลักษณะของการใช้แรงกายภาพต่อเหยื่อ จึงไม่ใช่การใช้กำลังประทุษร้าย แต่หากบางกรณีมีพฤติกรรมการข่มขู่ร่วมด้วย ผู้กระทำก็ไม่มี เจตนาให้เหยื่อกระทำการ ไม่กระทำการ หรือจำยอมต่อสิ่งใด จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรานี้ จึงไม่อาจนำโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งถือว่าเป็น โทษในอัตราสูงที่เหมาะสมและเพียงพอที่จะหยุดยั้งผู้กระทำผิดได้มาบังคับใช้บังคับได้ อย่างไรก็ตาม หากการกระทำที่ทำให้ผู้ถูกระงับทำให้เกิดความตกใจหรือหวาดกลัวว่า จะเป็นอันตรายต่อตนเองแล้ว หรือกรณีผู้กระทำได้ไปพบหรือไปปรากฏตัวให้ผู้ถูกระงับเห็นตามสถานที่ที่เหยื่อไปเป็นประจำ และอาจเพิ่มระดับความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ไปจนถึงการมีพฤติกรรมข่มขู่หรือขู่เชิญว่า จะทำให้เกิด อันตรายแก่เหยื่อหรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเหยื่อจึงอาจเป็นความผิดฐานทำให้ผู้อื่น เกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เชิญตามมาตรา 392 แต่หากไม่มีลักษณะของการขู่เชิญ เช่น การเดินตามเฉยๆ ไม่ได้แสดงลักษณะท่าทีอย่างใดเพียงแต่ต้องการทราบความเคลื่อนไหว ของเหยื่อในแต่ละวัน หรือการตามถ่ายภาพของเหยื่อเท่านั้น เช่นนี้พฤติกรรมดังกล่าวย่อมไม่เป็น ความผิดตามมาตรา 392 แต่ก็ทำให้เหยื่อรู้สึกอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญอย่างมากก็เป็นความผิด ฐานกระทำการที่เป็นการรังแก คุกคาม หรือทำให้เดือดร้อนรำคาญตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 ที่มีการแก้ไขใหม่เพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2558 ซึ่งครอบคลุมถึงการกระทำที่มีลักษณะของการคุกคามเป็นความผิด ไม่ว่าจะเป็นการคุกคามทางเพศหรือการเฝ้าติดตาม และเพิ่มเติมให้ครอบคลุมถึงการกระทำ ความผิดใน tiers โทฐานด้วย แต่ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวเป็นเพียงความผิดลหุโทษซึ่งมีอัตรา โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น เมื่อเทียบกับ พฤติกรรมความผิดและสภาพความเป็นอันตรายจากการกระทำดังกล่าวกลับเป็นเพียงความผิด ลหุโทษซึ่งอัตราโทษไม่มีความเหมาะสมเพียงพอและไม่ได้สัดส่วนกับภัยอันตรายที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังไม่สามารถป้องกันมิให้พฤติกรรมเกี่ยวกับการเฝ้าติดตามเกิดขึ้นอีกได้ จึงควรกำหนด อัตราโทษให้สูงกว่าอัตราโทษที่เป็นความผิดลหุโทษ โดยให้ลงโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ

ไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเพื่อให้การลงโทษผู้กระทำผิดให้เหมาะสมป้องกันมิให้พฤติกรรมเกี่ยวกับการเฝ้าติดตามเกิดขึ้นอีกได้

ปัญหาการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเหยื่อที่มักถูกเฝ้าติดตามส่วนมากมักจะเกิดกับบุคคลสาธารณะ บุคคลที่เคยใกล้ชิดกับผู้กระทำ เช่น คนรักเก่า ผู้หญิงและเด็ก ซึ่งในกรณีของผู้ถูกกระทำเป็นเด็กจะมีความอ่อนวัย การด้อยประสบการณ์ รวมถึงความอ่อนแอทางกายภาพ จึงอาจทำให้เด็กและเยาวชนอาจถูกล่วงละเมิดได้ง่าย กฎหมายจึงต้องเข้ามาเป็นตัวช่วยในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนเพื่อไม่ให้ถูกล่วงละเมิด แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติทั้งหลายในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 มาตรา 388 มาตรา 309 มาตรา 392 และมาตรา 397 ยังไม่มีการบัญญัติถึงเหตุที่จะทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นเมื่อผู้ถูกกระทำเป็นเด็กหรือเยาวชน ฉะนั้นเด็กและเยาวชนควรจะเป็นกลุ่มบุคคลที่ควรจะได้รับ ความคุ้มครองจากกฎหมายเป็นพิเศษจึงควรกำหนดกรณีนี้ให้เป็นเหตุฉกรรจ์โดยบัญญัติบทโทษในกรณีการกระทำผิดที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามกรณีกระทำผิดต่อเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี และกำหนดอัตราโทษให้สูงขึ้นกว่ากรณีการเฝ้าติดตามที่เป็นความผิดทั่วไป

จากกรณีดังกล่าวมาข้างต้นจึงสรุปแนวทางในการแก้ไขปัญหาการกระทำที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามได้ว่าเห็นควรกำหนดค่านิยมของการกระทำที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามให้ชัดเจนเพื่อบังคับใช้กฎหมายให้ครอบคลุมพฤติกรรมการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามทุกรูปแบบและให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสามารถบังคับใช้กฎหมายได้ง่ายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น และควรกำหนดให้การกระทำที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามเป็นความผิดอาญาโดยเฉพาะและให้กำหนดเป็นความผิดแยกออกจากความผิดฐานอื่น โดยเฉพาะรวมถึงกำหนดอัตราโทษให้เหมาะสมและได้สัดส่วนกับสภาพความเป็นอันตรายของการกระทำนั้น ป้องกันมิให้พฤติกรรมเกี่ยวกับการเฝ้าติดตามเกิดขึ้นอีกได้ นอกจากนั้นควรบัญญัติบทโทษในกรณีการกระทำผิดที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามกรณีกระทำผิดต่อเด็กอายุไม่เกิน 18 ปีไว้เป็นเหตุฉกรรจ์เพื่อคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพที่ดีของเด็ก

5.2 ข้อเสนอแนะ

1) ปัญหาไม่มีการกำหนดนิยามความหมายเกี่ยวกับการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามในทางกฎหมายให้มีความหมายชัดเจน ขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยเพิ่มเติมข้อความต่อไปนี้

มาตรา 1 (19) “คุกคามโดยการเฝ้าติดตาม” หมายความว่า การกระทำต่าง ๆ ที่ผู้กระทำประสงค์ที่จะติดตาม รั้งวาน ครอบงำ คุกคาม ข่มขู่ สะกดรอยตาม หรือกระทำการในลักษณะอื่นใด

อันคล้ายคลึงกันที่เป็นการรุกรานวิถีชีวิตของผู้อื่นโดยกระทำอย่างต่อเนื่องเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งผู้อื่นไม่ต้องการหรือยินยอมให้เกิดขึ้น

2) ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาปรับใช้เกี่ยวกับการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามให้เป็นการผิดเฉพาะ ขอเสนอให้เพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาให้การคุกคามโดยการเฝ้าติดตามเป็นความผิดฐานหนึ่งในหมวดความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ มาตรา 310/1 ซึ่งเทียบเคียงกฎหมายของสหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศญี่ปุ่น โดยมีข้อความต่อไปนี้

“มาตรา 310/1 ผู้ใดกระทำการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามผู้อื่นโดยปราศจากเหตุผล โดยชอบด้วยกฎหมายอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาหนึ่ง ทำให้ผู้อื่นอึดอัด รำคาญใจ หรือเกิดความหวาดกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตอย่างปกติสุข ต้องระวางโทษ ...”

3) ปัญหาอัตราโทษไม่เหมาะสมในการนำมาใช้กับการกระทำที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตาม ขอเสนอให้กำหนดอัตราโทษให้สูงกว่าอัตราโทษที่เป็นความผิดหลุโทษ โดยกำหนดอัตราโทษให้เท่ากับความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นอันเป็นความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพคือ ลงโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยมีข้อความต่อไปนี้

“มาตรา 310/1 ผู้ใดกระทำการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามผู้อื่นโดยปราศจากเหตุผล โดยชอบด้วยกฎหมายอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาหนึ่ง ทำให้ผู้อื่นอึดอัด รำคาญใจ หรือเกิดความหวาดกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตอย่างปกติสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

4) ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดเหตุจรรยาของความผิดเกี่ยวกับการคุกคามโดยการเฝ้าติดตาม ขอเสนอให้บัญญัติบทโทษในกรณีการทำความผิดที่เป็นการคุกคามโดยการเฝ้าติดตามกรณีกระทำผิดต่อเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ไว้เป็นเหตุจรรยาที่จะกำหนดโทษให้สูงขึ้นกว่ากรณีการเฝ้าติดตามที่เป็นความผิดทั่วไป โดยแก้ไขเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310/1 วรรคสอง มีข้อความต่อไปนี้

“มาตรา 310/1 วรรคสอง ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”